

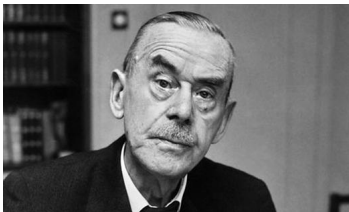
Пише: Александар Вучић
субота, 24 јануар 2015 22:37

Када стижеш у Давос, не можеш да се не сетиш „Чаробног брега“ Томаса Мана и његовог Ханса Касторпа, који је, за разлику од нас, овде стигао лети. Стигао је, за разлику од нас, возом који се све време пео до 1.560 метара надморске висине. И њега је, као и нашу малу делегацију из мале Србије, дочекао приказ сивог језера и дугачког, а опет некако ситног, збијеног села у Алпима...

Када је Ман једног лета, пре више од 100 година, стигао у Давос и осетио потребу да пише о санаторијуму (тадашњој Европи), у којем (којој) насмрт болесни људи воде расправе о насмрт болесним идејама, није се много разликовао од неких својих јунака. Убеђени немачки националиста због идеје о величини нације и њеним потребама посвађао се и са рођеним братом Хајнрихом, који је и сам био велики писац.

Док стижемо на Чаробни брег, размишљам како се Ман променио после Давоса. Ја сам се променио пре Давоса. Сам Давос давно пре мене... Данас је овде све другачије. И сви су другачији. Србија постаје другачија. Зато смо овде. На Чаробном брегу.

Најбогатија гужва на свету почела је 1971. и од тада сваке зиме овде стигне сам врх политичке и економске силе. Направе се билионски договори, поставе смернице по којима ће се светске економије понашати, одржи се на хиљаде састанака, форума, сесија... Бити у Давосу најједноставније значи постати део те огромне вртешке. Улетети у центрифугу светске економије и освојити, коначно, то тако важно седиште на којем се иде и горе и доле, али и са којег се, ако те прихвате (а прихвате те када те позову у Давос), више не силази. Србија, њене реформе, добила је позив. Почињемо да се окрећемо. Али полако. Није баш једноставно за нас стићи (достигнути) у тај велики свет.

Штедимо. На свему, па и на путовању. И на Давосу, ђаволски скупом. То значи: нема

Пише: Александар Вучић
субота, 24 јануар 2015 22:37

организоване промоције Србије, а Давос се распада, пуца од разних промоција. Нема закупа великих хотела, а Давос је сам велики хотел и закупљен је. То на крају значи да смо ми смештени десетак километара од тог центра економског света, у сеоцу Клостерс. Не стижемо ни да га запамтимо.

Нема везе. Бацамо ствари и јуримо у Давос. Тамо нас чека најновије издање швајцарског “Блика”. Добили смо прву страну и две најважније унутрашње стране. Ко је рекао да нема промоције? Више од тога нам и није потребно. Бар не данас, у Давосу.

Богатство и моћ су врло једноставни. Нема никаквих претензија у људима који контролишу и светски мир и светску економију. Ужурбани су, неконвенционални, скромни и надасве фокусирани. Овде се праве послови, овде се штеди време, и овде се - слуша.

Све занима шта имаш да им кажеш. По то су и дошли. По информације које њихове огромне компаније предају разним тимовима, пуштају их у процес, филтрирају, анализирају и на крају одлучују - инвестирамо или не. Зато, никада у животу нисам толико пазео шта ћу да кажем.

Срећем и старе пријатеље. Ли Кеџанг, кинески премијер, звезда је Давоса. За њим и за гостима из Азербејџана буквално трче. Паре су на истоку, и тржиште, и потрошња, и опет - паре.

Пише: Александар Вучић
субота, 24 јануар 2015 22:37

Све траје веома брзо у Давосу. Крећемо да правимо пругу? Да. И имамо је од октобра 2017? Да, и долазим на отварање. А ја сам пресрећан. Хвала!

Јурцам даље.

Ројтерсов и Блумбергов форум. Кратко са председницом ММФ Кристином Лагард. Па Херман Греф из Збербанке. Јохан Шнајдер, потпредседник владе Швајцарске и министар економије. Премијер Турске Давутоглу. Пријатељ Мохамед Алабар, директор "Иглхилс", који гради Београд на води. Царед Коен из „Гугла“... И сваки пут пазим шта причам. Они су овде да чују шта Србија има да им каже. Шта нуди. Шта може и шта хоће. И никада нисам срео никога ко те прати са толиком пажњом. Сваки и најмањи детаљ им је важан. Отворили су све пријемнике, а ја пажљиво шаљем сигнале. Све их зovem у Србију.

Трчање од форума до форума, од маргине до маргине, по Чаробном брегу чаробно прекида сјајни Франс Тимерманс потпредседник Европске комисије.

Један од најмоћнијих људи у ЕУ. Насмејан и савршено миран, долази сасвим сам на састанак. Нема секретарица, персонал-асистента, ужурбаних саветника са фасциклама и лаптоповима, који и иначе не служе ничему осим што показују нечију моћ. Тимермансова моћ је још већа самим тим што нема потребу да је показује. Толика да је накратко зауставио време и у Давосу. И моје и своје. Причамо надугачко, не обазирјући се на сатницу. Бележим то као један од најпријатнијих тренутака. И поново јурим даље...

Ни сам не знам када је и како дошло време да се враћамо кући. Огроман посао смо завршили. На лицима су нам осмеси. На самом крају, док почињемо дугачко спуштање, кажем у себи: Збогом, Хансе Касторпе. Ти си отишао у низију у којој су грмели топови и узео пушку у руке. Ми идемо у Србију. Наша грмљавина је престала. Идемо да радимо! У живот.

Дневник из Давоса - Томас Ман се променио после, а ја пре доласка у Давос

Пише: Александар Вучић

субота, 24 јануар 2015 22:37

(Блиц)